

Stuart King

Libyen: Imperialismens nästa krig i Mellanöstern

Med stridsvagnarna och bombflygplanen knappt återkomna från Irak har en ny front öppnats i Mellanöstern. Ingen skall tro att detta handlar om ett krig för att ”rädda Libyens folk”, skriver Stuart King.

Efter två dagar då bomber och missiler regnat ned på Muammar Gaddafis luftförsvaret och stridsvagnskolonner, är det uppenbart att imperialisterna gör sig beredda på ett långvarigt krig. Under rättslig täckmantel av en FN-resolution påstått avsedd för att skydda den revolterande befolkningen som befinner sig under attack, har USA, Frankrike och Storbritannien tagit ledningen i inledandet av ett krig vars mål är att avlägsna Gaddafi och göra Libyen säkert för västs oljeintressen.

Ingen skall tro på den rökridd som lags ut av sådana som David Cameron, Nicolas Sarkozy och president Obama och som går ut på att de intervenerar av ”humanitära skäl”.

I Bahrain hjälper den saudiarabiska armén polisen att sätta stopp för demokratiska protester på det mest brutala sätt, utan att det hörs ett pip från dessa ”människovänner”.

I Jemen håller deras långvariga allierad i ”kriget mot terrorismen”, president Saleh, på att skjuta ner fredliga demonstranter på gatorna – 52 dödades förra veckan. Ingen humanitär intervention är planerad här.

Skillnaden är olja och gas – gott om det, och under libyisk mark.

Stöd den libyska revolutionen

Massrevolten mot Gaddafis diktatur bör stödjas för alla progressiva och socialister. I många städer som Benghazi, har massorna, med enormt mod, mött och besekrat Gaddafis säkerhetsapparat till priset av stora kostnader i döda och skadade. Men i Tripoli drevs de bort från gatorna och utsattes för den mest brutala repression, den enda skälet till att Gaddafi överlevt till idag.

Medan de demokratiska krafterna först trodde att de kunde rycka fram från öster och befria landet själva, slog Gaddafi tillbaka med sina miliser och personliga vaktstyrka. Tanks, jetplan och artilleri överflyglade rebellerna och Gaddafi hotade att massakrera oppositionen.

Med hans stridsvagnar vid Bengehazis infarter, är det inte konstigt att befolkningen i desperation vände sig till de imperialistiska makterna för att få hjälp – inledningsvis hade de hissat banderoller riktade mot varje utländsk inblandning.

De imperialistiska makterna har spelat ett cyniskt spel. Det ”internationella samfundet” kunde ha försett rebellerna med de vapen som krävs för att kasta tillbaka Gaddafistyrkornas attacker, främst pansarvärnsvapen och bärbara antiflygplansmissiler.

De kunde ha öppnat gränserna i öster och låtit frivilliga kämpar ansluta sig till anti-Gaddafistyrkornas led.

De valde helt avsiktligt att inte göra det. Istället avvaktade de för sätta in sina egna jetplan och Tomahawk-missiler, militär hårdvara som tillåter dem att kontrollera utgången och garantera att rebellerna blir beroende av imperialismen för beskydd.

Resultaten av interventionen

Även om den imperialistiska attacken tills vidare kan ha stoppat Gaddafis offensiv, har den också samlat delar av befolkningen kring hans falska antiimperialistiska retorik. Det kommer mycket sannolikt att driva en kil mellan områdena under hans kontroll, drabbade av våldsamma västliga bombningar, och den demokratiska oppositionen. Detta kommer i sin tur att göra rebellerna mer beroende av imperialisterna för understöd och det är precis vad den nya ”de beredvilligas koalition” vill se.

Det är osannolikt att bombningarna kommer att leda till plötslig kollaps för Gaddafi-regimen, som Saddam Hussein gjorde i Irak, förbereder han sig för en lång blockad. Imperialisterna kommer att svara som de gjorde i Irak – de inte har råd att låta ett värdefullt land som Libyen bli splittrat och förlamat som oljeproducent.

De kommer att gå in med militära rådgivare och specialstyrkor för att utbilda rebellarmén – Cameron redan har sagt så mycket. Om de kan mörda Gaddafi så mycket bättre, det är en fråga om liv eller död för imperialismens profiler.

Om de inte kan få till stånd ett internt regimskifte, kommer några år längre fram någon kombination av Nato-makter att iscensätta en operation ”Libyan Freedom” för att avlägsna honom. Libyen kommer att bli som Irak, ett imperialistiskt protektorat med en korrupt regering som levererar olja till de multinationella företagen.

Bort med händer från den libyska revolutionen!

Socialister bör utan tvekan motsätta sig den imperialistiska interventionen och gå ut på gatorna för att protestera mot bombningskampanjen. För tillfället finns det en uppdelning mellan många utlandsstationerade libyer som protesterat utanför ambassader, och som stöder militära flyganfall, men inte insats av marktrupper, och majoriteten av antikrigsrörelsen. Antikrigsrörelsen måste stå fast – till skillnad från krigshetsande parlamentsledamöter i London – och genom solidaritetsaktioner övertyga anti-Gaddafi-libyerna att dra tillbaka sitt stöd för Natos ingripande.

Samtidigt bör vi inte ge något stöd alls till Gaddafi eller hans väpnade styrkor till följd av något missriktat ”antiimperialistiskt” motiv. Gaddafi är en mordisk diktator som förtjänar att hängas från lyktstolpe i Tripoli, men det är de libyska massornas uppgift, inte imperialisternas.

Ned med Gaddafi! Seger till den libyska revolutionen!

Nej till Natos intervention! Nej till en imperialistiskt genomdriven flygförbudszon!

(Översatt av Socialistiskt Alternativ 220311)